

מרמז על היסוד הנקרא צדיק

"זֶה אֱלֹהֵי וְאֲנֹהוּ", היינו צדיק, שממנו יוצאות הברכות בזווג, "וְאֲנֹהוּ", במקום שהוא שהחביבות נמצאת בו, וזהו בית המקדש, "אֱלֹהֵי אָבִי וְאֲרַמְּנֶהוּ", משה אמר כך לעומת המקום שהלויים באים מצד ההוא^[נא], ועל כן שלמות של הכל היא במקרא הזה.

מרמז על ז"א שהוא הפועל ישועות

רבי יצחק אמר, "וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה", זה המלך הקדוש^[נא], וכך הוא, ומניין, ממקרא אחר מצינו כן, שכתוב: "כִּי עָזַר וְזָמַרְתָּ יְהוָה לִישׁוּעָה" (ישעיהו יב, ב), וכך נשמע מזה שאמר: "ה' וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה"^[נא], שזה המלך הקדוש.

זוהר חלק ב' פרשת בשלח דף נה ע"ב

אפילו עוברים זכו לראות ולשבח לה'

רבי ייסא אמר, "זֶה אֱלֹהֵי וְאֲנֹהוּ", שכל ישראל ראו על הים מה שלא ראה יחזקאל הנביא, ואפילו אותן הולדות שבמעיי אמם היו רואים, ומשבחים להקדוש ברוך הוא, וכולם היו אומרים "זֶה אֱלֹהֵי וְאֲנֹהוּ".

אפילו את הפרצופים העליונים שייך לרומם

אֱלֹהֵי אָבִי וְאֲרַמְּנֶהוּ, כמו שכתוב: "אֱלֹהֵי אָבִי אֲבָרְהָם" (בראשית לב, י) ^[נד] אמר רבי יוסי, אם כן למה "וְאֲרַמְּנֶהוּ", הרי המדה אלהי אברהם למעלה היא, אמר לו אף על פי כן נצרך "וְאֲרַמְּנֶהוּ", והכל ענין אחד, "וְאֲרַמְּנֶהוּ" בכל^[נא], להכליל מי שיודע ליחד שם הקדוש והגדול, שהרי זאת היא עבודה עליונה להקדוש ברוך הוא.

זיו הזוהר

נא. כי משה משבט לוי בא, והיינו עולם הבינה דמינה דינין מתערין. נב. היינו ספירת התפארת. נג. כיון שבזה הפסוק נוסף השם הוי"ה שסתמו הוא ספירת התפארת. נד. היינו ספירת החסד. נה. רבי יוסי מקשה שאין שייך "וְאֲרַמְּנֶהוּ" אלא בספירת מלכות להרימה על ידי תורה ותפלה שתדווג עם עלמא דכורא להשפעת שפע, אבל בספירת חסד מה הרמה שייך בה, ומתרץ שגם בה

זוהר חלק ב' פרשת בשלח דף נו ע"א

גבורות מלחמת ה'

"ה' איש מִלְחָמָה ה' שְׁמוֹ", אמר רבי אבא, בא וראה, כאשר יתעוררו הגבורות והמלחמות של הקדוש ברוך הוא, כמה שוטרים שלמדת הגבורה מתעוררים לנטש מלחמות בכל מקום, ולנטש חילות וגבורות לכל צד, אז הים סוער וגליו יתרוממו, והאניות ההולכות ושטות יורדות ועולות, וזעף נמצא, אז מתעוררים מתגירי מלחמה באבני בליסטראות, בעלי רמחים וחרבות חצים וקשתות, כמו שכתוב: "חֲצִיף שְׁנוּנִים" (תהלים מה, ו), והקדוש ברוך הוא מתגבר בצבאותיו לעורר מלחמה, וי לאותן שהמלך הקדוש יעורר עליהם מלחמה, בכך כתוב: "ה' איש מִלְחָמָה".

ומכאן, מאלה האותיות, ומפסוק הזה, יוצאים הרי מלחמה לאותן הרשעים, לאותן השונאים, שחטאו להקדוש ברוך הוא, וצירופי האותיות נתגלו לבעלי האמת, והרי נתבאר הדברים.

המלחמה נעשה על ידי תפארת ומלכות

"ה' איש מִלְחָמָה ה' שְׁמוֹ", כיון שכתוב: "ה' איש מִלְחָמָה", לא נודע כי "ה' שְׁמוֹ", אלא כמו שכתוב: "וְה' הַמְטִיר עַל סָדָם וּגְוִי"^[נז].

קריעת ים סוף

"מִרְפַּכַּת פְּרַעָה וַחֲלִילוֹ יִרְה בָּיָם" רבי יהודה פתח ואמר, "רְאוּף מִיָּם אֱלֹהִים רְאוּף מִיָּם יַחֲלִילוֹ וּגְוִי", (תהלים ע"ז, י"ז) בשעה שעברו ישראל את הים, אמר הקדוש ברוך הוא להמלאך הממונה על הים, קרע מימך, אמר לו למה, אמר לו בשביל שיעברו בני בתוכך, אמר לו הן הגאולה על שנתמלאה הסאה עם רוגז היא אמתית, אבל מה נשתנו אלה מאלה, אמר לו על תנאי זה עשיתי לים כשבראתי העולם.

מה עשה הקדוש ברוך הוא, העיר גבורתו ונתכווצו המים, זה שכתוב: "רְאוּף מִיָּם אֱלֹהִים וּגְוִי", אמר לו הקדוש ברוך הוא, הרוג כל אותן החילות, ואחר כך השליכם החוצה, אחר זה כסה הים עליהם, זה שכתוב: "מִרְפַּכַּת פְּרַעָה וַחֲלִילוֹ יִרְה בָּיָם".

זיו הזוהר

שעל ידי זה יתמלאו כולם בשפע מן הנהר היוצא מעדן. נו. פירוש, "ה' איש מִלְחָמָה" היינו תפארת, "ה' שְׁמוֹ" היינו מלכות שנקראת שמו, ונקראת גם כן בית דינו, וכך נדרש גם על הפסוק "וְה' הַמְטִיר עַל סָדָם" (בראשית יט, כד), דהיינו הוא ובית דינו.

שייך הרמה שעל ידי עבודת ישראל נתיחד שם הגדול והקדוש ותתרום ספירת החסד למעלה ראש לקבל החסדים ולהשפיעם למלכות, וזהו שאמר וארוממנהו בכל, פירוש שבכל ז' ספירות הבנין שייך הרמה להכלילם בג' ספירות הראשונות

כל הכחות שלהם למעלה נשברו על ידי המלכות

אמר רבי אלעזר, צא וראה כמה מרכבות עשה הקדוש ברוך הוא למעלה, כמה צבאות, כמה חילות, וכולם נקשרים אלה באלה, כולם מרכבות אלה לאלה, מדרגות על מדרגות, ומצד השמאל מתעוררות מרכבות השרים שאינם קדושים, ולכן מדרגות ידיעות למעלה כמו שנתבאר.

וכולם נמסרו ביד בית דין המלכות שנקראת ים הגדול, לשברם ממדרגתם, וכאשר הם נשברים למעלה, כל אלה שלמטה נשברים ונאבדים בימים התחתון, זהו שכתוב:

"מִרְכַּבַּת פְּרָעָה וְחִילוֹ יִרָה בַיָּם", בימים סתם.

"וּמִבְּחַר שְׁלֹשֵׁי טַבָּעוֹ בַיָּם סוּף"^[נ], **"וּמִבְּחַר שְׁלֹשֵׁי"** הרי נתבאר בהכתוב **"וְשְׁלֹשִׁים עַל פְּלוֹ"**, שכל המדרגות הן שתיים ואחת, אלה על אלה^[נ], וכדמיון שלמעלה כך גם הם נעשו, וכולן נמסרו בידה לשברם ממשלתם אלה ואלה.

המכות שעל הים היו קשות מכל המכות שבמצרים

בא וראה, הרי אמרו שכל עשר מכות שעשה הקדוש ברוך הוא במצרים, כולן היו בכח יד אחת, שהשמאל נכלל בימין, כי העשר אצבעות נכללות זו בזו, כנגד העשרה מאמרות שהקדוש ברוך הוא נקרא בהם^[ט], ואחר כך כנגד כל המכות היתה המכה של הים, חזקה וגדולה ביותר, ככתוב: **"וְהָאֲחֵרוֹן הַכְּבִיד"** (ישעיהו ח, כג), זהו שכתוב: **"מִרְכַּבַּת פְּרָעָה וְחִילוֹ יִרָה בַיָּם וגו'"**, ולעתיד לבוא, עתיד הקדוש ברוך הוא להרוג הצבאות, עם הפחות והנציבים והנסיכים של אדום, זה שכתוב: **"מִי זֶה בָּא מֵאֲדוֹם חֲמוּץ בְּגָדִים מִבְּצָרָה"** (שם סג, א).

זוהר חלק ב' פרשת בשלח דף נז ע"ב

השמאל והימין נכללו כאחד

"יְמִינָהּ ה' נֹאדְרֵי בְּפִחַ וגו'", מהו **"נֹאדְרֵי"**, נאדר צריך לומר, אלא בשעה שהשמאל באה להזדווג בהימין, בכך כתוב: **"נֹאדְרֵי בְּכַח"**, רמז על שתיים^[ט], ולעולם כך הוא, לפי שהשמאל נמצאת בהימין ונכלל בה.

אמר רבי שמעון, כמו שביארנו כך הוא, כי האדם נמצא שנחלק להיות חצי הגוף, מה הטעם, כדי שיקח עמו בת זוגו, ונעשו גוף אחד ממש, כך הוא הימין נמצא שנחלק, מה הטעם, כדי שיקח עמו השמאל^[ט], וכך הוא נעשה הכל אחד באחד, ועל כן באחת הוא מכה ורופא, זה שכתוב: **"יְמִינָהּ ה' תִּרְעַץ אוֹיֵב"**.

זיו הזוהר

נז. ים סוף היינו סופא דכל דרגין שהיא ספירת מלכות. נח. אחד חסד וחת דין ימין ושמאל, ואחת מקריע באמצע שהיא מדת הרחמים. נט. היינו העשר ספירות ונקראין גם כן בשם עשר חסדיים. ה' של חסדים וה' של גבורות. ס. הלשון רבים מרמז שהיד ימין יש בה התכללות של יד שמאל, היינו שהחמש גבורות נכללות בהחמשה חסדיים. סא. פירוש, כדי שתוכל להיות התכללות

השירה נאמרה על זמנו של מלך המשיח

בא וראה, שירה הזאת נאמרה על זמן ההוא, ועל זמן העתיד בימים שיתעורר מלך המשיח, שכתוב: "יְמִינָהּ ה' תִּרְעָץ אוֹיֵב", רעצת לא כתוב, אלא "תִּרְעָץ", מה נכתב תחלה על החורבן: "הַשֵּׁיב אַחֲזֹר יְמִינוּ מִפְּנֵי אוֹיֵב" (איכה ב, ג) בזמן ההוא, היא "תִּרְעָץ אוֹיֵב" לזמן העתיד, והכל כן הוא, "תִּהְרֶס קְמִיךָ", הרסת לא כתוב, אלא "תִּהְרֶס", "תִּשְׁלַח חֲרֹנֶךָ יֹאכְלֵמוּ פִקְשׁ", הכל לזמן העתיד.

כחו של ה' בזמן הזה ולעתיד לבוא

"יְמִינָהּ ה' נֶאֱדָרִי בַפֶּחַח" בזמן הזה בעולם הזה, "יְמִינָהּ ה' תִּרְעָץ אוֹיֵב" בזמן מלך המשיח, ויִכָּרֵב גְּאוֹנֶה תִּהְרֶס קְמִיךָ" לכשיבא גוג ומגוג, "תִּשְׁלַח חֲרֹנֶךָ יֹאכְלֵמוּ פִקְשׁ" לתחיית המתים, שכתוב: "וְרַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל אֲדַמַּת עֶפְרַיִם יִקְצוּ, אֱלֹהֵי לַחַיִּי עוֹלָם וְאֱלֹהֵי לַחֲרָפוֹת לְדָרְאוֹן עוֹלָם" (דניאל יב, ב).

שומרי הברית ישארו בעולם בזמן תחיית המתים וה' ישמח עמהם

על זמן ההוא אמר רבי שמעון, אשרי חלקם של אותן שישארו בעולם, ומי הם, בא וראה, לא ישארו מבני העולם אלא אלה הנימולים, שקבלו עליהם את הברית הקדוש, ונכנסו בברית הקדוש, באותן שני החלקים כמו שנתבאר^[ב], והוא מן נוטרי הברית ההוא, שלא הכניסו במקום שלא נצרך, אלה הם שישארו ויכתבו לחיי עולם.

מניין, שכתוב: "וְהָיָה הַנְּשָׂאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ, כֹּל הַכְּתוּב לַחַיִּים בִּירוּשָׁלַם" (ישעיהו ד, ג), כך נשמע ממה שכתוב: "הַנְּשָׂאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַם", שכל מי שנימול כראוי, נכנס בשתי אלה המדרגות^[ג], ואם נוטר ברית הזה כראוי ונזהר בו, עליו כתוב: "הַנְּשָׂאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַם", אלה ישארו בזמן ההוא, ועמהם עתיד הקדוש ברוך הוא לחדש העולם, ולשמוח עמהם, על זמן ההוא כתוב: "יְהִי כְבוֹד ה' לְעוֹלָם יִשְׂמַח ה' בַּמַּעֲשִׂיוֹ" (תהלים קד, לא).

זוהר חלק ב' פרשת בשלח דף נח ע"א

רק בכח התורה נכנעים האומות

רבי חייא אמר, "יְמִינָהּ ה' נֶאֱדָרִי בַפֶּחַח", זו התורה, ועל כן "יְמִינָהּ ה' תִּרְעָץ אוֹיֵב", שאין לך דבר בעולם שישבר כחם של העמים עובדי עבודה זרה, מלבד בזמן שישראל עוסקים בתורה, שכל זמן שישראל עוסקים בתורה, נתחזק בחינת הימין ונשבר כחם וגבורתם של העמים עובדי עבודה זרה, ולפיכך נקראת התורה עוז, כמו שכתוב: "ה' עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן" (תהלים כט, יא).

זיו הזוהר

חסדים בגבורות וגבורות בחסדים. סג. ב' החלקים היינו מילה ופריעה. סג. הנקראות ציון וירושלים

ובזמן שישראל אין עוסקים בתורה, בחינת השמאל נתגבר, ונתחזק כחם של העמים עובדי עבודה זרה, ומושלים על ישראל וגוזרים עליהם גזרות שאין יכולים לעמוד בהן, ועל כן גלו ישראל ונתפזרו בין העמים, זה שכתוב: **"עַל מֵה אָבְדָה הָאָרֶץ וּגְוִי"** (ירמיהו ט', י"א), **"וַיֹּאמֶר ה' עַל עֲזָבְכֶם אֶת תּוֹרַתִי"** (שם פסוק יב), שהרי כל זמן שישראל עמלים בתורה, נשבר כחם וגבורתם של העמים עובדי עבודה זרה, זהו שכתוב: **"יְמִינֶךָ ה' תִּרְעָץ אוֹיֵב"**.

אמר רבי אלעזר, ודאי כך הוא, שכל זמן שקולם של ישראל נשמע בבתי כנסיות ובבתי מדרשות וכו', כמו שלמדנו, **"הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב"** (בראשית כז, כב), ואם לא אז הידים **"יְדֵי עֵשׂוֹ"**, וזה נתבאר.

זוהר חלק ב' פרשת בשלח דף נח ע"ב

נקמת ה' בעמים לעתיד לבוא

"וּבָרַב גְּאוֹנֶךָ תִּהְרַס קְמִיךָ", אמר רבי אבא בשם רב ייסא הזקן, וכך אמר רבי שמעון, עתיד הקדוש ברוך הוא להחיות לכל אותן המלכים שצוררו לישראל ולירושלים, לאנדריאנוס ללופינוס לנבוכדנצר ולסנחריב, ולכל שאר מלכי עמים שהחריבו ביתו, ולהמשילים כבתחלה, ויתאספו עמהם שאר עמים, ועתיד הקדוש ברוך הוא להפרע מהם בהתגלות סביב ירושלים, זה שכתוב: **"וְזֹאת תִּהְיֶה הַמַּגָּפָה אֲשֶׁר יִגַּף ה' אֶת כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר צָבְאוּ עַל יְרוּשָׁלַם"** (זכריה יד, יב), אשר יצבאו לא כתוב, אלא **"אֲשֶׁר צָבְאוּ"**, בכך כתיב: **"וּבָרַב גְּאוֹנֶךָ תִּהְרַס קְמִיךָ"**, וזה על זמן ביאת המשיח נכתב, ושירה הזאת שירת עולם היא.

השירה על כל הניסים שעשה אז ושיעשה בזמן המשיח ועוד

"וּבְרוּחַ אַפִּיךָ נִעְרְמוּ מַיִם", בזמן ההוא, ולפיכך יש בשירה הזאת לזמן ההוא, ולזמן של מלך המשיח, ולזמן של גוג ומגוג, **"נִצְבְּבוּ כְמוֹ נְדֵי נְזִלִים"**, לזמן של עולם הבא^א, שהוא שמחת כל העולמות.

כל המושל על ישראל רוצה לכלותם אלא ה' זוכר זכות אבות

"אָמַר אוֹיֵב אֲרֹדְךָ אֲשִׁיג אֶחֱלֶק שְׁלָלִי", **"אָמַר אוֹיֵב"**, זה הממונה ההוא שרו של מצרים, בשעה שנתנה לו הממשלה על ישראל, חשב לכלותם תחת ממשלתו, אלא שזכר הקדוש ברוך הוא גבעות עולם שהיו מגינים עליהם.

ואל תאמר שרק זה השר בלבדו, אלא כל אותן השרים הממונים על כל העמים עובדי עבודה זרה, כאשר נתנה להם רשות וממשלה על ישראל, מבקשים כולם לכלות את ישראל תחתם, ועל כן אותן העמים שהם תחת ממשלת אותן השרים, גוזרים כולם גזרות

^א זיו הזוהר. שהן יסוד ומלכות, כי מילה במלכות ופריעה ביסוד. סד. פירוש, שאז מלא הארץ בהרים וגבעות של

לכלות את ישראל, אלא שהקדוש ברוך הוא זוכר גבעות עולם ומגין עליהם, וכאשר ראה משה כך, התחיל לשבח להקדוש ברוך הוא, ואמר **"מי כְּמֹכָה בְּאֵלֶם ה'."**

ז"א הוא שולט על הכל ושומר אפילו את האומות וזה הוא שבחו

"מי כְּמֹכָה בְּאֵלֶם ה' וגו'", אמר רבי שמעון, יש עץ אחד גדול עליון ותקיף, בו ניזונים עליונים ותחתונים, והוא מוגבל בשנים עשר גבולין^[ט], ומתחזק בארבעה צדדי העולם, הסובבים אותו במקומותם.

שבעים ענפים עולים בתוכו, ונזונים ממנו^[ט], מגזע שרשיו יונקים הענפים סביבו, ואלה הענפים הנמצאים בהעץ.

כאשר מגיע זמן ממשלתו של כל ענף וענף, כולם מבקשים לכלות כל גופו של העץ, שהוא העיקר של כל הענפים, והוא המושל עליהם, וישראל דבקים בו.

כאשר מגיע עליהם ממשלת גופו של העץ שהוא חלקם של ישראל, מבקש לשמור אותם וליתן שלום בכולם, ולכך נקרבים שבעים פרי החג ליתן שלום לשבעים הענפים שבתוך העץ.

ולכך "מי כְּמֹכָה בְּאֵלֶם ה'," מהו **"בְּאֵלֶם"** בעצים, כמו שכתוב: **"פי יבְּשׁוּ מַיִלִים אֲשֶׁר חִמְדָּתָם"** (ישעיהו א, כט), שהוא עץ שהיו עובדים לאיזו צורה שחקקו בתוכו, הרי שעצים נקראים אילים, **"מי כְּמֹכָה"** שיעשה כמעשיך וירחם על הכל, **"מי כְּמֹכָה"** בכל הענפים הסובבים להעץ, שאף על פי שהוא המושל, הוא שומר לכל, שומר לכל השאר, ואינו רוצה לעשות עמהם כליה.

"מי כְּמֹכָה נֹאדָר בְּקִדְשִׁי," בזה הכח העליון שנקרא קדש^[טז], נאדר בקדש ממש, ונקרא כח ה', נועם ה', והרי נתבארו הדברים.

זוהר חלק ב' פרשת בשלח דף נו ע"א

השמאל נכלל בהימין

נְטִיטָה יְמִינָה תְּבַלְעֶמוּ אֶרֶץ וגו'", אמר רבי שמעון, בא וראה, ימינו של הקדוש ברוך הוא ממנו נתעורר כל הארות כל הברכות וכל השמחות, בו נכלל השמאל, כמו שיש באדם ימין ושמאל, והשמאל נכלל בהימין, והימין הוא כולל הכל, וכאשר נתעורר הימין, גם השמאל נתעורר עמו, שהרי בו נאחז ונכלל.

שפע מעולמות העליונים. **סח.** היינו ספירת של אומות העולם. **סז.** היינו ספירת החכמה תפארת שיש בה י"ב גבולי אלכסון המסתעפים מן י"ב צירופי הו"ה ברוך הוא. **סו.** היינו ע' שרים דהיינו עדן, וזה הכח והנועם יוצא מן העדן ונשפע

אדם מרים ימינו למעלה כדי לעורר ברכות

ו בא וראה, בשעה שנושא האדם את ידו בתפלה, ומכוון באצבעותיו למעלה, כמו שכתוב: **"וְהָיָה כְּאִשֶּׁר יָרִים מִשֵּׁה יָדוֹ וַגְּבַר יִשְׂרָאֵל"**, שהרי בהימין תולה הכל, וכתוב: **"וַיִּשָּׂא אֶהָרֶן אֶת יָדוֹ"** (ויקרא ט, כב), כתוב חסר[סת], אז הכונה לעורר ברכות למעלה.

כשה' מרים ימינו מהתחתונים נשאר למטה רק השמאל

אבל הקדוש ברוך הוא אינו כן, בשעה שנושא הימין למעלה ווי להם להתחתונים, שהרי כל עזרה וכל הברכות מסתלקות מהם, מניין, שכתוב: **"נְטִיתָ יְמִינְךָ תְּבַלְעֵמוּ אֶרֶץ"**, מהו **"נְטִיתָ יְמִינְךָ"**, כתרגומו, ארימת ימין, מיד **"תְּבַלְעֵמוּ אֶרֶץ"**, וכאשר הימין נמצא, גם השמאל נמצא עמו, ואז אין הדינים שולטים בעולם, מפני מה, לפי שהימין נמצא עמו, ואז הימין נסתלק, אז השמאל מוכן, ואז דינים נתעוררים בעולם, והדין שורה בכל.

זוהר חלק ב' פרשת בשלח דף נט ע"ב

ה' נשבע לארץ ואז בלעה את המצרים

רבי יצחק אמר, **"נְטִיתָ יְמִינְךָ תְּבַלְעֵמוּ אֶרֶץ"**, הרי העירו בזה החברים, שכאשר הוציא הקדוש ברוך הוא למצרים מתים מתוך הים, אמר לארץ אסוף אותם בתוכך, ולא בקשה, עד שהושיט הקדוש ברוך הוא ימינו כנגדה והשביע אותה, אז בלעה הארץ אותם, זהו שכתוב: **"נְטִיתָ יְמִינְךָ תְּבַלְעֵמוּ אֶרֶץ"**, אמר רבי אלעזר, **"נְטִיתָ יְמִינְךָ"** להפרידה מן יד השמאלית, ואז נעשה בהם הדין.

חסד וגבורה נשפעים על ידי היסוד

"נְחִיתָ בְּחֶסֶדְךָ עִם זֶה גְּאֻלְתָּ נְהַלְתָּ בְּעֶזְךָ וּגְוִי", כמו שכתוב: **"כִּי יְמִינְךָ וַזְרוּעֶךָ וְאוֹר פְּנֵיךָ כִּי רָצִיתָם"** (תהלים מד, ד), **"נְחִיתָ בְּחֶסֶדְךָ"**, זהו שכתוב: **"כִּי יְמִינְךָ"**, זו גדולה, **"נְהַלְתָּ בְּעֶזְךָ"**, זהו שכתוב: **"וַזְרוּעֶךָ"**, זו גבורה, **"אֵל נוֹה קְדֻשָּׁךְ"**, זהו שכתוב: **"וְאוֹר פְּנֵיךָ כִּי רָצִיתָם"**, זה צדיק[סט] וכולן נרמזין בכתוב.

זוהר חלק ב' פרשת בשלח דף מט ע"א

כשנשבר כחם של מצרים נשבר כח שאר האומות

"אֵז נִבְהַלּוּ אֱלֹפֵי אֲדוֹם וּגְוִי", אמר רבי שמעון, בא וראה, בזמן ההוא ממשלת מצרים היתה שולטת על כל שאר העמים, כיון שנשבר הכח של מצרים, נשבר גם הכח של שאר העמים, מניין, שכתוב: **"אֵז נִבְהַלּוּ אֱלֹפֵי אֲדוֹם וּגְוִי"**, וכתוב: **"שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן וּגְוִי"**, לפי שכולם היו נאחזים בעבודת מצרים, ונקשרים במצרים לעזור להם, ובזמן ההוא בקשו כולם לעזור למצרים להתגבר.

זיו הזוהר

להשם הו"ה דהיינו תפארת על ידי הבינה. שנשפע כחות מן מדת החסד לישראל, ומן סח. לשון יחיד לרמז על יד אחת שהיא מדת הגבורה למצרים, והכל על ידי יסוד הימין. סט. מפרש זה הפסוק לרמז צדיק.

ועל כן כיון ששמעו הגבורות שעשה הקדוש ברוך הוא במצרים, רפו ידיהם ולא יכלו לעמד, ונזדעזעו כולם ונשברו מממשלתם.

יהודים חושו והינצלולו

הוי פי גדול היום ההוא מאין פמהו
ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע
(ירמיה פרק ל"ד)

בעל הסולם זעק רבות על חורבן העולם הממשמש ובא. בשנות השלושים הוא התריע על כך בקול גדול (בכתביו משנת תרצ"ג-ג'933 מצוי המשפט "כבר זעקתי על קץ העולם"). הוא התריע על השואה העומדת להתרחש על אירופה ועל הסכנה הגדולה הצפויה לעם היהודי, הוא הכריז על הצורך בלימוד ספר הזוהר בישיבות פולין, ולשם כך אף נפגש עם רבנים ואדמו"רים, בבקשה שייסדו סדרי לימוד בספר הזוהר בישיבותיהם, אך הם לא שיעו לבקשותיו. הוא טען כי "נותנים 20 שנה זמן מן השמיים. וכמו"כ הבד"ץ עהח"ר זעקו עוד בשנת תרפ"א, ועוד הפעם בשנת תרצ"ב, שכל העולם יתאחדו ויסיימו אלף סיומי זוהר להצלת עם ישראל, וסיימו רק חלקית.

רבנים וראשי ישיבות יקרים!
אנחנו כעת זועקים אליכם בתחנונים
לעורר את עם ישראל בלימוד הזוה"ק,
אתם ראשים של עם ישראל,
והאחריות של העם רובצת עליכם

(שבת נה)

